

medieval, i ha desorientat molta gent. En el vers següent *amor* pot ser subjecte però més aviat em sembla complement, i subjecte *lo no-dispost*. Quant al vers penúltim, hi he deixat *ne*, encara que és de tómer que com sovint fos una *e* mal llegida per *o*; tant se val: poca és la diferència. També és escassa la diferència entre llegir *pendrà lo no d* o *pendrà 'n lo dispost*, que igualment podria ser, amb la tilde de *n* desaparecebuda —² És sabut que ja els comentaristes valencians van glossar molt aquest vers¹⁰ («lugar pendiente», Sanelo, D48v.; altres «lugar enhiesto como cuesta alta»). Fou més de cara als lectors i admiradors estrangers, car el mot restava viu i per als nostres parlants no calia. Alguns entengueren malament «roto» (Tastu, Lab) sign. que no ha tingut mai. —³ D'on la bàrbara fima *rost/mpost* en el *Comte Arnau* de Sagarra (p. 292), poeta de balancí més que d'aire lliure, un cop acabada la seva sana i inspirada joventut. —⁴ Només a Vilajuïga vaig sentir la bàrbara pronúncia *rōstrus*, però és una confusió sense valor, car ho deia el secretari municipal. En tots els llocs citats és el fonema *ó*: ben llampant en la major part. És clar que de Ripoll al NE tant la *ó* com la *o* prenen totes dues un matís tan poc obert que (sense confondre's l'una amb l'altra, gens ni nulloc), l'efecte acústic de l'obertura per a un home del Sud és gairebé el d'una *ó*; així vaig observar-ho en aquest mot a Èvol, a un dels dos informants de Molló, i al de Llanars. Però confrontant-ho amb els casos indubtables de *ò* (*bona, debesot, xòrrec*) es constata una identitat perfecta. —⁵ En les eds. Rayn i Breuer (veg. les cites de Rayn i el PSW) hi ha *rausta* en tots dos passatges, mentre que la de Lavaud-Nelly, que segueix la de C Brunel, quasi sense excepció, porta *rosta* en el segon passatge i *rausta* a l'altre. Però és sabut que el ms. usat per Brunel, presenta tants trets catalans que induïren Brunel a la seva tesi errònia de la catalanitat del *Jaufré*. El copista sí que devia ser rossellonès; és doncs un catalanisme del copista. L'autor era llenguadocià, i més aviat del Sud o bé del Centre, c. al 2.ª quart del S. XIII. —⁶ En canvi no vacillo a separar d'això un *arrouch*, *-che*, adj., registrat per Palay, i que interessà Rohlf's (*Le Gc.*, § 419, p. 102), sense poder-li aduir cap suport ni parent, Rohlf's fa sempre massa cas de Palay, obra cumulativa, amb moltes deduccions implícites, i que mereix molt menys crèdit que Lespy-R.; Palay li atribueix el sentit «raïde, escarpé», sense dar-ne cap prova, però traïx el seu vague coneixement en afegir «aride»; en canvi, quan li dóna l'acc. «brulé par le soleil» sí que li faig cas, i deu ser una variant de RUBEUS, amb *-ch* analògica de femení *rouge*; en efecte també dóna *rouch* però reconeixent aquí que té variant *rouch*, on l'etimologia RUBEUS és òbvia; en fi acaba adduint el cognom *Rouch*: és a dir tot això de «raïde, escarpé, àride» no són més que sentits suposats del cognom *Rouch* (inspirant-se en el vague record de *roste*) però és el mateix que el nostre cognom *Roig* —⁷ *AlcM* dóna cita dels mots

«pera que se fassin les taulades donant-les la *rosteria* que la trassa amostra», i a l'article *vessant* «aja de portar lo mateix vessant o *rosteria*», totes dues amb la mateixa data de 1639 com a llegendes en els arxius parroquials de Vallmoll i de Montblanc, poblacions ben veïnes entre elles: sembla que tot sigui d'un mateix document, i en tot cas és evident que en tots dos hi ha errada de lectura en la vocal, per *rostària*

Rosta, rostadà, rostaines, V. rostir Rostall, V. rost Rostalla: si no és manlleu del sard, potser (influit o no per aquest) encreuament de *DALL(A)* amb algun altre mot, com *ras(ad)ora* 'navalla' o un *rostelladora* 'eina de tallar rostoll' *Rostaplats, rostar, V. rostir Rostària, V. rost Rosteï, rostell, rosteller, V. rostoll Rostera, V. rostir Rostet* no estant més que en l'obra descuradíssima de Griera deu ser mal llegit per (*raim*) *rostit* (*AlcM*, § 2ab) *Rosteta, rostida, rostidor, rostidora, rostidura, V. rostir Rostilla, V. AlcM Rostilló, rostiment, rostinal, V. rostir Rostinyós, V. rost i regastinyós*

ROSTIR, del francic *RAUSTJAN id., cf. a.-al. ant. i b.-al. mj. *rōsten*, al *rosten* id, b.-al. ant. i a.-al. ant. *rōst* 'paella de rostir', 'foguera'. □ 1.ª doc: fi S. XIII «Lo burguès donà al pobre, per amor de Déu, un capó *rustit* que tenia denant si, e menjà de les altres viandes, qui no eren tant saboroses», Llull (*Merav*, NCl III, 84.19; el passatge del *Blanq*, § 2, està interpolat i és de la part on no s'han conservat els mss.) «Lo falcó fort reprenia / lo gall de deslleialtat / --- / —Falcó, vós me fets contrast / de la deslleialtat mia: / si vós vèiets vui en l'ast / dos falcons, en aquest dia / --- / lexiaríets l'hom cridar / e fariets vostra via; / donques, bé deig yo fugir, / qui set companys havia, / denant meu los viu *rostir* / --- / més am morir confessor / que màrtir --- / —Així me'n pren con al gall / --- / al costat d'una bardissa / viu mon companyó cremar, / un altre en viu socarrar / ---», Turmeda (*Cobles Div*, 89c, NCl x, 131). «Allí trobaràs lo cabritet que fon cuyt e *rostit* en la creu», StVicentF (*Quar.*, 31.149); «posà a *rostir* un tros de carn, e venc un rofià ab un conill, e dix al filòsoph que apartàs la sua carn ---», JoMartorell (*D'Ag* I, 350 9f. i de nou a les lín 7f. i 6f); «fer-me *rostir* al sol», *Decam* VIII, § 7, 477.14.

Aviat recollit pels lèxics: *rostex* JMarc (§ 1588); «*rostir* lo pollastre: assare pullastrum», JnEsteve (*Ll Eleg*, q-6-r-2); «*rostir*: braten, -it: gebraten», *Vocab Cat-Al* de 1502 (2543-4), «*rostir*: torreo, cosa *rostda*: assus, torridus», Busa-N.; «DE CUYNAR --- *rostir* a les brases: torrere, assare ad prunas; desfer lo foc ---; coure les viandes ---; bullir ---; *rostir*: (in)assare, fregir ---» «bollit: elixus; *rostit* al ast: assus ad veru; *rostit* a les brases: assus ad prunas», OPou (*TbPu*, 224, 191). Usat fins avui en tot el territori de la llengua: Pir. centrals (*rysti* Tor de V. Ferrera, 1932), Tortosa (Vergés-P., *Espurnes* v, 14), Eiv. («*rusti*: asar», PzCabr.), Men. («*rosta*: asar, ròtir, *rostir-se*: achichar-